

РЕШЕНИЕ

№ 1568

гр. София, 04.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 04.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **11735** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Х. И. Н., ЕГН: [ЕГН], срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-0344-000182 от 29.08.2019 г. издадена от Е. С. С. на длъжност Началник група към ОДМВР, РУ - С.

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че заповедта е издаден в нарушение чл. 59, ал. 1 във вр. ал. 2, т. 4 от АПК, тъй като не съдържа фактически обстоятелства, въз основа на които жалбоподателката да разбере причините за приложената спрямо нея принудителна административна мярка. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, чрез процесуалния си представител адв. Б., поддържа изложените в жалба доводи за незаконосъобразност на акта и моли същия да бъде отменен. Не претендира разности. Ответната страна – Е. С. С. на длъжност началник РУ към ОДМВР С., РУ С., редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 19-0344-000182 от 29.08.2019 г., издадена от Е. С. С. на длъжност началник РУ към ОДМВР С., РУ С. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б „А“ от ЗДвП - прекратяване на регистрацията на собствения на Х. И. Н., л.а „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Били отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН, серия № 65988 от 28.08.2019 г., че водачът В. Н., управлявал л.а. „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Х. Н., в [населено място], без да е правоспособен като водач за категорията към която спада управляваното от него МПС

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП и издадено въз основа на акта НП № 19-0344-00080 от 17.09.2019 г.

Представена е Справка за нарушител/водач В. Н., с последно отразени действия към 28.08.2019 г. и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-515 от 14.05.2018 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от посочените в заповедта полицейски органи.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 513з-51 от 05.01.2018 г., с която директорът на ОДМВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като в тях попадат и началниците на РУ при ОДМВР- С..

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 81213-515 от 14.05.2018 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-51 от 05.01.2018 г. на директорът на ОДМВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от началниците на РУ при ОДМВР-С.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. „Пежо 207“ с рег. [рег.номер на МПС] , В. Н., управлявал последният без да е правоспособен като водач за категорията към която спада управляваното от него МПС, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП. Предвид изложеното, неоснователно е оплакването на жалбоподателката, че заповедта е немотивирана и от съдържанието ѝ не може да се извлекат обстоятелствата, въз основа на които е издадена. Неоснователен е и доводът на жалбоподателката, че заповедта за прилагане на ПАМ следва да се отмени, тъй като при описване на фактическата обстановка административният орган е посочил като нарушена друга правна норма. Относимите факти и обстоятелства, съставляващи фактическото основание за издаване на заповедта по смисъла на чл. 59, т. 4, пр. 1 от АПК, а именно управление на моторно превозно средство от лице, без да е правоспособен водач, са констатирани с АУАН и НП, съставени от компетентните длъжностни лица, въз основа на който се издава самата заповед и към който тя изрично препраща, поради което не е налице твърдения порок.

Нормата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 2а от ЗДвП хипотези, а именно – ПАМ се прилага „както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство“. Ето защо изложените от жалбоподателката доводи в тази насока са неоснователни.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите

изисквания при издаването му.

Съгласно нормата на чл. 150А, ал. 1 ЗДвП, за да управлява МПС, водачът трябва да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният без да е правоспособен водач и да притежава СУМПС. Това обстоятелство не е опровергано от страна на жалбоподателя в хода на настоящото съдебно производство. Следва да се има предвид, че съставените актове за нарушение и останалите приложени по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Последната посочена норма повелява, че редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното, като от страна на жалбоподателя не е оборена тази доказателствена сила с допустимите процесуални способности. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не са налице материалноправните основания за прилагане на ПАМ.

Административната мярка е приложена за минимално предвидения в закона срок, за нарушение, което има висока степен на обществена опасност и е съобразена с постигане на целите ѝ - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, поради което е спазена изискваната от закона форма като условие за законосъобразност на административния акт.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед – 29.08.2019 г. по отношение на оспорваният са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона - преустановяване на административно нарушение, която цел в случая е и постигната. Целта на ЗДвП е регламентирана в чл. 1, ал. 2, както и в чл. 171 от ЗДвП и тя е опазването на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, както и преустановяването на административните нарушения, които от този вид са с висока степен на обществена опасност.

Не е налице и нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК. Принудителната административна мярка е приложена под прекратителното условие - за срок от 6 месеца, поради което не е налице и нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за законосъобразна, а жалбата на Х. Н. срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Ответникът не претендира разноси, няма доказателства и такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. И. Н., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], кв. В., [улица] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 19-0344-000182 от 29.08.2019 г. издадена от Е. С. С. на длъжност Началник група към ОДМВР, РУ - С.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ: